

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni przepisu zawartego w art. 6 ust. 3 tiret trzecie hipoteza trzecia dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że prawo odstąpienia od umowy nie przysługuje w odniesieniu do umów zawieranych na odległość, dotyczących dostaw energii elektrycznej i gazu z sieci?

⁽¹⁾ Dz. U. L 144, s. 19.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien w dniu 24 kwietnia 2009 r. — Ronald Seunig przeciwko Maria Hölzel

(Sprawa C-147/09)

(2009/C 153/50)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ronald Seunig

Strona pozwana: Maria Hölzel

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem”) znajduje zastosowanie do umów o świadczenie usług także w sytuacji, gdy usługi zgodnie z umową świadczone są w wielu państwach członkowskich?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie:

Czy wymieniony przepis należy rozumieć w taki sposób, że

- b) miejsce wypełnienia charakterystycznego zobowiązania należy określić na podstawie miejsca, w którym znajduje się główny punkt działalności świadczącego usługi, oceniany na podstawie nakładu czasu i znaczenia działalności;
- c) w braku możliwości określenia głównego punktu działalności skarga o wszelkie roszczenia wynikające z umowy może zostać wniesiona według wyboru skarżącego w każdym miejscu świadczenia usługi we Wspólnocie?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia znajduje zastosowanie do umów o świadczenie usług także w sytuacji, gdy

usługi zgodnie z umową świadczone są w wielu państwach członkowskich?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 11 lutego 2009 r. w sprawie T-25/07 Iride SpA i Iride Energia SpA SPM przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 27 kwietnia 2009 r. przez Iride SpA et Iride Energia SpA

(Sprawa C-150/09 P)

(2009/C 153/51)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Iride SpA i Iride Energia SpA (przedstawiciele: L. Radicati di Brozolo, M. Merola i T. Ubaldi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- uwzględnienie wniosków przedstawionych w pierwszej instancji lub tytułem subsydiarnym odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia w trybie art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości,
- zasądzenie od Komisji pokrycia kosztów postępowania w dwóch instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą dwa zarzuty na jego poparcie.

W pierwszym zarzucie podnoszą one naruszenie prawa w zakresie wykładni i zastosowania art. 235 WE w zakresie braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Sąd naruszył bowiem prawo uznając, że w zakresie występowania w niniejszej sprawie przesłanek, o których mowa w art. 97 ust. 1 WE by spełnić wymóg uzasadnienia przewidziany w art. 253 WE wystarczy: i) zwykle stwierdzenie Komisji, że ustaliła iż sporny środek musi być uznany za pomoc państwa, ii) możliwość wykorzystania decyzji o wszczęciu postępowania i wcześniejsza i odrębna decyzja Komisji dla uzasadnienia zaskarżonego aktu

Drugi zarzut jest oparty na zniekształceniu środków zaskarżenia i naruszeniu przez Sąd prawa w zakresie oceny orzecznictwa Deggendorf dla celów niniejsze sprawy. W szczególności Sąd:

- i) zniekształcił środki zaskarżenia przedstawione w pierwszej instancji przez skarżące stwierdzając, że zniekształciły one postępowanie w zakresie kontroli pomocy państwa, bez wskazania jednakże na czym w istocie polegało to zniekształcenie,
- ii) zaniechał wskazania błędu, którego dopuściła się Komisja w ocenie znaczenia wyroku Deggendorf dla niniejszej sprawy, wobec tego że nie dokonała konkretnej i specyficznej analizy skutków zniekształcenia konkurencji i wymiany wspólnotowej spowodowanych skumulowaniem nowej pomocy i uprzedniej nie zwróconej pomocy,

- iii) zaniechał wskazania błędu, którego dopuściła się Komisja w ocenie znaczenia wyroku Deggendorf dla niniejszej sprawy, polegającego na de facto przekształceniu nie zwrócenia wcześniejszej pomocy z dodatkowego kryterium zgodności pomocy na dodatkowy i unieważniający warunek zgodności pomocy, który nie jest przewidziany traktatem,
- iv) zaniechał wskazania, że pozbawiona znaczenia i nietrafna wykładnia wyroku Deggendorf, której dokonała Komisja w niniejszej sprawie prowadzi do zmiany tego orzecznictwa w instrument represji uchybień państw członkowskich, którego nie przewidziano w traktacie ani w prawie wtórnym,
- v) zaniechał wskazania, że decydując o wszczęciu formalnego postępowania dochodowego w zakresie środka notyfikowanego przez Włochy, Komisja przypuszczała że posiadała wszystkie informacje niezbędne dla przystąpienia do badania zgodności tego środka. Komisja zaprzeczyła zatem tezie stanowiącej podstawę zaskarżonej decyzji, że władze włoskie i będąca beneficjentem spółka nie dostarczyły jej w toku postępowania notyfikacyjnego informacji wystarczających do przeprowadzenia analizy zgodności środka,
- vi) dopuścił się istotnego naruszenia prawa stwierdzając, że orzecznictwo wspólnotowe nie uznaje za niezbędne, by Komisja dokonała konkretnej i szczegółowej analizy istnienia elementów mogących wypełniać wszystkie przesłanki przewidziane w art. 87 ust. 1 WE, by móc uznać rozpatrywany środek za pomoc.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-154/09)

(2009/C 153/52)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i A. Nijenhuis,)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez brak prawidłowej transpozycji do prawa krajowego przepisów prawa wspólnotowego regulujących sposób wyznaczenia podmiotu lub podmiotów świadczących usługę powszechną, a w każdym bądź razie poprzez brak zabezpieczenia w praktyce stosowania tych przepisów, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE. ⁽¹⁾
- obciążenie Republika Portugalska kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 121 portugalskiej ustawy o łączności elektronicznej (Lei n° 5/2004 z dnia 10 lutego) utrzymuje usługę powszechną,

wylączną koncesję na świadczenie usługi powszechnej lub odpowiednich praw i zobowiązań do 2025 na rzecz koncesjonariusza powszechnych usług telekomunikacyjnych, którym jest PT Comunicações S.A.

Zdaniem Komisji, portugalska ustawa o łączności elektronicznej w dziedzinie wyznaczania przedsiębiorstw odpowiedzialnych za świadczenie usług powszechnych jest myląca, niespójna i sprzeczna.

W związku z tym państwo portugalskie nie wyznaczyło przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw odpowiedzialnych za świadczenie usługi powszechnej w skutecznym, obiektywnym, przejrzystym i niedyskryminującym postępowaniu, tak jak to powinno mieć miejsce na podstawie art. 8 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/22.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez SYMVOULIO TIS EPIKRATEIAS (Grecja) w dniu 8 maja 2009 r. — Ioannis Katsivardas — Nikolaos Tsitsikas O.E. spółka jawna przeciwko Ministerstwu gospodarki

(Sprawa C-160/09)

(2009/C 153/53)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

SYMVOULIO TIS EPIKRATEIAS

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ioannis Katsivardas — Nikolaos Tsitsikas O.E. spółka jawna

Strona pozwana: Ministerstwo gospodarki

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jednostka (przedsiębiorstwo zajmujące się importem bananów z Ekwadoru), która wnosi o zwrot akcyzy od konsumpcji ze względu na to, że jej pobranie nie było należne może podnosić przed sądem krajowym, że krajowy przepis podatkowy (art. 7 ustawy nr 1798/1988 ze zmianami wprowadzonymi przez art. 10 ustawy nr 1914/1990) jest niezgodny z art. 4 umowy zawartej w 1984 r. między Europejską Wspólnotą Gospodarczą i państwami członkowskimi Umowy z Kartagenu, której zawarcie zostało zatwierdzone w drodze rozporządzenia Rady (EWG) nr 1591/84 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz. U. L 153 z 8.6.1984 r., s. 1.